కంచికి వెళ్ళని కథ

సత్యభామ నా పాత్ర. నన్ను చాలా ఇబ్బంది పెట్టినపాత్రకూడా అదే. కొన్ని పాత్రలు చాలా సజావుగా, నలుగురూ ఊహించినట్టే ముగుస్తాయి. కొన్ని ఎదగవు. ఎదురు తిరుగుతాయి. అలాంటి పాత్ర సత్యభామ.

నలభై సంవత్సరాల క్రితం యిరవైయేళ్ళ సత్యభామని చూసినప్పుడు సత్యభామగురించి కథ చెప్పాలనిపించలేదు. సత్యభామ కథ చెప్తే వినాలనిపించేది.

ఒకసారి నోరు చేసుకు అడిగితే, నవ్వి "కథలు రాసేవాడివి, నేను చెప్తే నువ్వేం కథలు రాస్తావ్?" అని వెక్కిరించిది.

అదిగో, అప్పుడే సత్యభామను గురించి కథ వ్రాయాలనుకొన్నాను. ఈ కోరిక ఇప్పటికి నలభై సంవత్సరాల పాతది. కాని ఇంకా తీరనిదీను.

పాత్రల స్వరూప స్వభావాలు తెలిస్తే – చివరంటా ముక్కుకి తాడుపోసినట్టు అవే రచయితను లాక్కుపోతాయి. కాని సత్యభామ విషయంలో ఆమె స్వభావమే ఎదురు తిరిగింది. సత్యభామ ఎప్పుడేం చేస్తుందో తెలీదు. ఆ విశృంఖలత్వం, స్వేచ్ఛా ఆమెకు జీవితంలో వరంగా లభించాయి.

వాళ్ళ నాన్న ఇంకా తాసీల్దారీ చేస్తున్న సమయంలో రాజమండ్రిలో వాళ్ళ యింట్లో అద్దెకుండేవాడిని.

తాసీల్దారుగారికి పెళ్ళాం లేదు. కాని విదేశీపాలనలో పెరిగిన బారుమీసాలూ, దేశానికి యింకా స్వాతంత్ర్యం రాకముందునుంచే స్వభావానికి లభించిన స్వేచ్ఛా ఉంది. ఆ

విచ్చలవిడితనాన్ని కూతురికి వారసత్వంగా యిచ్చి పెంచాడు. ఇంట్లో ఎవరో విధవరాలు యిద్దరికీ వండి పడేస్తూండేది.

తాసీల్దారుగారికి కావలసినంత ఆస్తి ఉంది. ఈ ధనం, గారాబం, స్వేచ్ఛ మధ్య నిర్లక్ష్యంగా పెరిగిన పిచ్చి పువ్వు సత్యభామ. ఆమెలో అందం భయపెట్టేంత క్రూరంగా, మాట మత్తెకించేంత మెత్తగా, స్వభావం వానపామంత చంచలంగా ఉండేది. ఆరోజుల్లో రెండు జడలు వేసేది. రెండు జడలకీ రెండు రేకు సంపంగి పువ్వులూ. ఆమె యింట్లో ఉన్నంతసేపూ యిల్లంతా పరిమళం గుమగుమలాడిపోయేది.

నాకూ అప్పటికి పెళ్ళికాలేదు – కాని సత్యభామని పెళ్ళి చేసుకోవాలని ఆశించాననడం నా విషయంలో అన్యాయమే అవుతుంది. ఆ రోజుల్లో ఇంకా వయస్సులో ఉన్నానేమో కాని– అజ్ఞానంలో లేను. భోగిమంటను వీధుల్లోనే వేయాలని, ఇంట్లో వేస్తే – ఇంటికే నష్టమని అప్పటికే నాకు తెలుసు.

సత్యభామ కూడా పెళ్ళి గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదనుకుంటాను. కాని ఆ రోజుల్లో ఆమెను చూసిన చాలా మంది ఆ ఆలోచనలో పడడం నాకు తెలుసు. అంత స్వేచ్ఛ అలవాటయిన వాళ్ళకి పెళ్లి ఒక ఖైదులాగ, పెద్దశిక్షలాగ కనిపిస్తుందనుకుంటాను. అయినా అలాంటి అభిప్రాయం సత్యభామ ఎప్పుడూ ప్రకటించలేదు.

కాని ఒకసారి ఎవరో కుర్రాడు పెళ్ళిగురించో, ప్రేమ గురించో ఆమెపట్ల తొందరపడితే – ఆలశ్యం ఏమీ చెయ్యలేదు సత్యభామ. చెప్పుతీసి ఆ కుర్రాడికి బుద్ధి చెప్పింది. ఆ కుర్రాడిని నేను చూశాను. యువతరంలో కనిపించే తొందరపాటు తప్పిస్తే అతనిలో ఏ లోపమూ కనిపించలేదు. సత్యభామకంటె ఒక ఛాయ ఎక్కువగా, బరువుగా, అందంగా, చురుకుగా కనిపించాడు. కాలేజీలో ఆమెతోపాటు, ఆమె కంటె ఇంకాస్త బాగానే చదువుకొంటున్న కుర్రాడు – పెళ్ళి చేసుకోననడానికి ఏమీ కారణం కనిపించలేదు. అయితే ప్రేమకంటె, ప్రేమని వ్యక్తం చేసే తీరు కొందరికి ముఖ్యం. ముఖ్యంగా ఆడవాళ్ళకి – అందుకని ఆశాభంగమే ఆ కుర్రాడికి ఎదురయింది.

ఇటువంటి విచ్చలవిడితనానికి జవాబు పెళ్ళిలో దొరుకుతుందని నేను అనుమానించాను. చాలా మంది విశృంఖలత్వానికి ముగింపు వివాహమేనని నా నమ్మకం. అయితే పెళ్ళికే సత్యభామ వ్యతిరేకమేమోననుకున్నాను. అదే నిజమయితే ఆ పాత్రకి అది ప్రత్యేకత అవుతుందనిపించింది.

అరవని కుక్క కరవక పోవడం, విసురుగా పాకే నల్లతాచు పడగెత్తి నాట్యం చేసి పక్కనుంచే తప్పించుకుపోవడం, చెప్పడానికి చాలా విచిత్రమయిన కథలు. తెలిసిన ప్రపంచంలో తెలియని స్వభావాలనో, ఊహించని కొత్తదనాన్నో పాత్రలూ, తద్వారా కథలూ, ఆవిష్కరించాలని నా విశ్వాసం. అందమయిన సత్యభామ తన అందంపై లభించిన ప్రశంసని కాదనడం ఒక ప్రత్యేకతగా కనిపించింది.

అదిగో, అప్పుడే సత్యభామ గురించి వ్రాయలనుకున్నాను.

నా కథలో ఓ రెండు జడల అమ్మాయి ఉంటుంది. అల్లరిపిల్ల. ఆ అల్లరి కొంత వాళ్ళ నాన్నదీ, డబ్బుదీ, పరిస్థితులదీ. అలాంటి అల్లరి అబ్బాయినే కొన్నాళ్ళయాక కలుస్తుంది. ఆమెను ఏడిపించాడని కొడుతుంది. తనని ఏడిపించాలనే ధోరణి తనలో ఎక్కడో ఉందని ఆ తర్వాత గ్రహించి, మారుతుంది ఆ అమ్మాయి. ఇలాగేదో వ్రాయాలని సంకల్పం.

కథ ప్రారంభించబోతూ ఒకసారి మాటల మధ్య సత్యభామతో ఆ మాట అన్నాను—

"నీ గురించి కథ వ్రాస్తున్నాను."

"వెరీగుడ్. ఏం రాస్తావు?" అంది.

చెప్పాను. కళ్ళు పెద్దవి చేసుకొని అంతా వింది. విని "చివర ఎలా ముగిస్తావు?"

"ఏముంది. ఆ అమ్మాయికి బుద్ధివచ్చి బుద్ధిమంతురాలవుతుంది."

అంతే. పగలబడి నవ్వింది. "ఇదన్నమాట నువ్వు నన్నర్థం చేసుకున్నది. అందుకే మనవాళ్ళ రచనలు ఇంకా మూలబడే ఉన్నాయి. యూ ఫూల్! నేనా కుర్రాడిని పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాను, **I am in love with him"** అంది.

నేను దిగ్భ్రాంతుడినయిపోయాను. నా పాత్రను నేను అర్థం చేసుకోవడంలో ఎక్కడో పొరపాటు జరిగిపోయింది. సజావుగా పోతుందనుకొన్న కథ సరిగ్గా కంచికి వెళ్లలేదు.

అందుకని అప్పట్లో యిక కథ వ్రాయడం ఆపేశాను.

* * * * *

ఆ తర్వాత చాలా కథలు వెలువడ్డాయి. కాని నా దగ్గర నలుగురికీ తెలియని ఒక కొత్త పాత్ర యింకా ఖర్చుకాలేదన్న గర్వం చాలా రోజులు ఉండిపోయింది. ఆ పాత్ర నాకూ సరిగ్గా అర్థం కానిదని అర్థం కావడానికి మరి పదేళ్ళు పట్టింది.

అప్పటికి తాసీల్దారుగారు చచ్చిపోయారు. విజయవాడలో సత్యభామ ఉంటున్నదని తెలిసి ఒకసారి అటువచ్చినప్పుడు వెళ్ళాను.

యౌవనంలో తిరుగుబాటుని వయస్సు చల్లార్చి ఉంటుందని, ఆమెలోని నిర్లక్ష్యం, పొగరు యివన్నీ తగ్గిన తర్వాత కనిపించే సత్యభామ మరింత అందంగా, ఆకర్షణీయంగా కనిపిస్తుందని ఆశించాను. ఈ సత్యభామ తప్పకుండా పదేళ్ళ క్రిందటే మనస్సులో ప్రారంభమయిన కథకి ముగింపును చెప్తుందనుకున్నాను. ఓ పెద్ద యింటిని కొన్నది తండ్రిపోయాక. అగ్గిపెట్టె నిలబెట్టినట్టు ఆకాశంలోకి ఎదిగిన ఆ యింటిముందు ఆవరణలో కుర్చీవేసుకు కూర్చునివుంది. అందమయిన బొచ్చుకుక్కలు ఆమె స్తోమతకు చిహ్నాల్లాగ, మొక్కల మధ్య తిరుగుతున్నాయి. సత్యభామకి యిప్పుడు వొళ్లొచ్చింది. నడుం దగ్గర,

పోచీల దగ్గర ఎర్రటి శరీరం ముడుతలు తిరిగింది. మనిషి మరింత తీవిగా, నిర్లక్ష్యంగా కనిపించింది. ముప్పై ఏళ్ళ వయస్సు ఆ తీవయిన విగ్రహంలో యిరవై ఏళ్ళకు కుదించుక పోయింది.

తండ్రి పోయాక – ఏర్పడిన ఒంటరితనం ఆమెను భయపెట్టినట్టు లేదు. ఆమెను చూసి సంసారిక జీవితంలో ఆమెకు నచ్చిన వ్యక్తిని చేసుకున్న గర్వమో, ఆమె స్వభావంతో రాజీపడ్డ భర్త దొరికిన తృప్తో ఎదురయిందనుకున్నాను. పదేళ్ళ క్రితం నాకు తెలిసిన కాలేజీ కుర్రాడి ముఖం కోసం విశాలమయిన ఆ యింటిని వెదికాను – కాని ఎక్కడా అతని జాడ కనిపించలేదు. నాకాశ్చర్యం కలిగింది. అంతకు మించి – ఆమె స్వభావానికి – ఆ కారణంగా ముప్పై ఏళ్ళ యౌవనం వృథా అయినందుకు జాలి కలిగింది.

మామూలుగా "పెళ్ళి కాలేదా? యింకా" అన్నాను.

"ఏం బాబూ! నేనిలా సుఖంగా బ్రతకడం నీకిష్టం లేదా?" అంది.

నేను తెల్లబోయాను. "నీతో చదువుకొన్న కాలేజీ స్టూడెంట్‌ని...."

"వాడు బ్రూట్. నన్ను చదువు మానేసి అతనితో హైదరబాద్ రమ్మంటాడు. వాళ్ళ నాన్నకి అక్కడ పెద్ద ఆస్తి ఉందట. గెటవుట్ అన్నాను" అంది.

ఆ పాత్రలో మరేదో మెలకువ అర్థమయినట్టనిపించింది. సత్యభామ స్వభావాన్ని యౌవనం జయించలేకపోయింది. డబ్బు జయించలేకపోయింది.

"అన్నట్టు నాగురించి కథ రాస్తానన్నావుగదూ ఆ రోజుల్లో?" అంది నన్ను చూసి.

తలూపాను.

"చెప్పు – ఏం వ్రాస్తావు? – మా నాన్న పోయారు. ఆస్తి అంతా నా చేతికి వచ్చింది. చుట్టూ చాలామంది బంధువులున్నారు. వీలు దొరికితే వాళ్ల కొడుకుల్ని నాకు అంటగట్టాలని చూస్తున్నారు. నేనేం చే:   ఊహించు" అంది.

క్షణం ఆలోచించి తెల్లమొహం వేశాను. ఆమె ప్రశ్న తెనాలి రామకృష్ణుడి కత్తిలాగ కనిపించింది. పడదంటే మీద పడవచ్చు. పడుతుందంటే దాటిపోనూ వచ్చు. అయినా ప్రయత్నించి –

"పెళ్ళి మానేస్తావా?" అన్నాను.

"డామ్‌ఫూల్! అందుకే మీ కథకులు యింకా వెనకనే ఉన్నారు. మన యింటిపక్కనే ఉండేవాడే – కాలేజీలో **Demonstrator** - అతన్ని పెళ్ళి చేసుకోదలుచుకున్నాను" అంది.

నివ్వెరపోయాను.

సన్నగా పీలగా ఉండే ఒకాయన – మా ఇంటిముందు నుంచి సైకిలు మీద వెళ్తాండే సందర్భాలు గుర్తుకొచ్చాయి. అతనిలో గుర్తుంచుకోదగ్గ ప్రత్యేకతలేమీ లేవు. ఒకటి రెండు సార్లు సిగరెట్లు కాల్చుకునేందుకు అగ్గిపెట్టెకోసం నా దగ్గర ఆగిన గుర్తుంది. అప్పుడు చెప్పాడు అతని ఉద్యోగం. వదులు పాంటూ, విశాలమయిన నుదురు, పాలిపోయినట్టుండే శరీరపు ఛాయ. గుర్తుకొచ్చి సత్యభామను చూసి జాలిపడాలో, ప్రశంసించాలో అర్థంకాలేదు.

"ఏమిటి అతనిలో నిన్నాకర్షించిన గొప్పతనం" అన్నాను. నవ్వింది సత్యభామ.

"ఆలోచించు. అది అర్థం చేసుకున్నాక కథ పూర్తిచెయ్" అంది.

ఆలోచించలేక పోయాను. ఆ సమస్యని విప్పడం బ్రహ్మ ప్రళయంలాగ కనిపించి కథ రాయడానికి కూడా ఆ తర్వాత సాహసించలేకపోయాను.

సత్యభామ మంచి పాత్రని తెలుసు. మంచి ముగింపు రానిదీ – ఆ పాత్ర వృథా అవుతుందనీ తెలుసు. అందుకని మరో పది పదిహేనేళ్లు ఆ కథ ముందుకు కదలలేదు.

* * * * *

తర్వాత పది పన్నెండేళ్ళు ప్రవాసాంధ్రుడిగా చక్రధరపూర్‌లో ఉన్నాను. దూరమయిన దేశీయ వాతావరణంలోంచి పాత్రలు ఏరుకోవడం ఎంత యిబ్బందో అన్ని సంవత్సరాలు నాకు తెలిసి వస్తూనే ఉంది. ఆ సందర్భాలలో చాలా సార్లు నన్ను చాలా అల్లరిపెట్టిన సత్యభామ పాత్ర గుర్తుకొస్తూనే ఉంది. ఈలోగా జీవితం ఆ పాత్రకి మరికొన్ని కొలతల్ని ఏర్పరచింది. రంగు మార్చింది. మరొక్కసారి ఆమెను చూడగలిగితే కథకి ముగింపు తెలుస్తుందనుకున్నాను.

ఈలోగా సత్యభామ తను చెప్పినట్టే **College demonstrator**ని చేసుకొన్న శుభలేఖ చూశాను. తర్వాత ఆరేడు సంవత్సరాలలో ముగ్గురు పిల్లలు పుట్టారని కూడా విన్నాను. సంసారిక జీవితంలో సౌఖ్యానికి పిల్లలు పెట్టని గురుతులు. సత్యభామని ఇన్నాళ్ళకి జీవితం ఓడించిందనుకున్నాను. అటువంటి వ్యక్తి సుఖాన్ని గురించి ఆలోచించడం, యీ ప్రపంచంలో అసలు అందం ఆనందం అంటూ ఉన్నదని గుర్తించడం ఒకరకంగా వాళ్ల స్వభావానికి ఓటమేననీ నా అభిప్రాయం.

పిల్లల్నీ, సత్యభామనీ చూడాలని పదేపదే అనిపించినా మరి పదిహేనేళ్ళు పడలేదు. అప్పటికి చిత్తూరులో ఉంది ఆ కుటుంబం. సత్యభామ విజయవాడలో కొన్నయిల్లు అమ్మేసింది. పిల్లలతో, భర్తతో అక్కడికి వెళ్ళిపోయింది.

ఈమార్పంతా భర్త ప్రోద్బలంవల్లనో, భర్తపట్ల గల ప్రేమవల్లనో వచ్చిన మార్పే. అయితే నా పాత్రకి మంచి ముగింపు వస్తోందని సంతోషించాను.

ఈసారి తీరికగా చిత్తూరు వచ్చాను సత్యభామని వెదుక్కొంటూ.

పిల్లలు పెరిగి పెద్దవాళ్లయారు. సత్యభామకూడా పెద్దదయింది. ఆ పెద్దరికం ఆమె శరీరంలో, గడ్డం దగ్గర ఏర్పడిన ముడతలో ఎక్కువగా అర్థమయింది. కానిఆశ్చర్యమేమిటంటే ఆమె స్వభావంలో ఏకోశానా రాజీ కనిపించ లేదు. ఇంటిలో నౌకర్లు ఎక్కువయ్యారు. ఈ శరీరానికీ, ఈ స్వభావానికి, ఈ ఐశ్వర్యానికీ యిప్పుడెంతో పొందిక కనిపించింది. సత్యభామ నిర్లక్ష్యపు స్వభావంలో యవ్వనంలో కంటె ఈ వయస్సులో అతికినట్టు కనిపించింది. సరిగ్గా ఇదే ఆమెకు తగిన స్థితిలాగా గోచరించింది. ఆమె జీవితంలో ఏదయితే కావాలనుకున్నదో ఆ స్థితి పరాకాష్ట ఇప్పటిదేననిపించింది. సత్యభామ పుట్టుకనుంచీ మధ్య వయస్సులోనే వుంది. అయితే నేను గుర్తించడానికి ఇంతకాలం పట్టింది.

తల తిప్పకుండా నౌకర్లకి ఆదేశాలివ్వడం, అరమోడ్పు కన్నులతో ఆడుకొంటున్న పిల్లల్ని గమనిస్తుండటం, ఏ విషయానికీ ఎక్కువ లోతుకుపోయి ఆలోచించక పోవడం, ఇవన్నీ విస్తుపోయి గమనిస్తూ కూర్చున్నాను.

అంతకుమించి ఆ రివటలాంటి కాలేజీ డిమాన్‌స్ట్రేటర్‌ని చూడాలని తెగ కుతూహల పడ్డాను.

పిల్లలంతా సన్నగా రివటల్లాగే వున్నారు. వాళ్ళందరిలోనూ పరోక్షంగా కాలేజీ డిమాన్‌స్ట్రేటర్ కనిపిస్తున్నాడు. ఈ వివాహం అతన్నెలా మార్చిందో చూడాలని ఆసక్తి ఎక్కువయింది.

నా కళ్ళ వెదుకులాటని పసిగట్టినట్టుంది.

"ఏమిటి వెదుకుతున్నావు?" అంది

"ఈ ఎగ్జిబిషన్‌లో యిప్పుడు ఎక్కడ వున్న వస్తువులు అక్కడ ఉన్నట్టనిపిస్తోంది. కాని ఒక్కటే లోపం"

"ఏమిటది?"

"ఒక వస్తువు కనిపించడం లేదు"

"చెప్పు"

"నీ భర్త"

"ఓస్! అదా!" అంది విరిగిపోయిన కుంటి బొమ్మని గురించి మాట్లాడుతున్నంత నిర్లక్ష్యంతో.

"ఆయన యిక్కడ ఉండరు" అంది చివరికి. ఆ ముఖంలో ఏదో భావాన్ని గుర్తించబోయి నేనే విఫలుణ్ణయ్యాను.

"ఏం? ఆయనకి మరో ఇల్లు కొన్నావా?" అన్నాను.

"ఒకటి కాదు నాతో వుంటేపది కొనేదాన్ని. అసలు డబ్బు అతని మనసును పాడు చేసింది" అంది.

"అంటే నీ డబ్బుకు వ్యామోహపడి నిన్ను చేసుకొన్నాడంటావా?"

"ఉహూ. అదేం కాదు. నా డబ్బయినా అతనికి వ్యామోహాన్ని కలిగించలేక పోయిందని నా బాధ. నన్ను చేసుకున్నాక ఆయన్ని ఉద్యోగం మానిపించేశాను. ఇద్దరం చాలా హాయిగా గడిపాం చాలా సంవత్సరాలపాటు. తర్వాత—తర్వాత హఠాత్తుగా వాళ్ళ బాబాయెవరో పోయాడు.

సత్యభామ చెప్పిన హాయికి అర్థం ఏమిటా అనిఆలోచిస్తున్నాను. తనకు ఎదురు చెప్పని సహనం, తన స్వభావంతో రాజీ— వీటికి సత్యభామ హాయి అని గుర్తు పెట్టుకుందేమో.

"వాళ్ళ బాబాయి చచ్చిపోతే ఏం?" అన్నాను

"అతనికి పదివేలు ఆస్తి కలిసొచ్చింది. చచ్చు పదివేలు. నాదగ్గర దానికి పదిరెట్లు వుంది"

"వాళ్ళ బాబాయి ఆస్తులేవో కంచిలో వున్నాయి. అక్కడికి వెళ్ళి కూచున్నాడు. ఆస్తి చూడగానే అతనికి మతిపోయినట్టుంది. అక్కడికి నన్ను రమ్మంటాడు పిల్లల్ని తీసుకుని. అక్కడే ఉండాలంటాడు. ఆ వూరే బాగుందట" ఆగిందికాస్సేపు. "వయస్సును సూచించడానికి మాటల మధ్య అర్థాంతంగా ఆగి నాజూకుగా ఊపిరి పీల్చుకోవడాన్ని అలవాటు చేసుకొంది.

"పోనీ వెళ్ళలేక పోయావు" అన్నాను

"నాన్సెన్స్ – ఎలాగయితేనేం చచ్చు ఆస్తి కలిసొచ్చిందని నన్ను కదిలి పొమ్మంటావా? నేను వెళ్ళనుగాక వెళ్ళను" అంది.

"ఇది జరిగి ఎన్నాళ్ళయిది?"

"ఆరేళ్ళు"

మరింకేమీ అడగలేదు. నాకు వాళ్ళ సమస్య అర్థమై పోయింది. భర్త ఆమె స్వభావాన్ని ఎదుర్కొనే మెలకువ నేర్చుకోలేదు. ఎదుర్కొనంతవరకూ గడచిన సంవత్సరాలకి ఆమె "హాయి" అని గుర్తు పెట్టుకుంది. తనలోని అహంకారాన్ని ఎదుటి వ్యక్తిలో చూడడం సత్యభామకు నచ్చదు. డబ్బు చేతికివచ్చాక భర్త తన అహంకారం చూపకుండా ఉండలేకపోయాడు. సత్యభామకి తల తిరిగింది. తన స్వభావానికి, తను నమ్మిన ఈ హోదాకి రాజీనామా యివ్వడం కంటె భర్తని దూరం చేసుకుంది. ఇంకా ఇప్పటికీ తను గడిపిన 'హాయి' గుర్తు రోజుల కంటె, "హోదా మార్కు బ్రతుకు మీద వ్యామోహం ఆమెకు మిగిలిపోయింది."

ఒక 'రాజీ'గా కుదుర్చుకున్న భర్త యిన్నాళ్ళకు ఎదురుతిరిగాడు.

పిల్లలు కూడా 'హాయి' మార్కు బ్రతుక్కి సిద్ధపడుతున్నారా అని ఆతృతగా చూశాను. కాని వాళ్ల స్వభావాల్లో సత్యభామకంటె కాలేజీ డిమాన్‌స్ట్రేటర్ ఎక్కువ కనిపించాడు. కాస్త స్థిమితపడ్డాను.

"ఇప్పుడేం చేస్తావు? ఇలా ఎంతకాలం ఉంటావు?" అన్నాను సత్యభామతో వెళ్ళేముందు.

"అది ఆయన నిర్ణయించుకోవలసిన విషయం, నాకేం?" అంది యధాలాపంగా.

"ఎప్పుడైనా కంచికి వెళ్తే ఉత్తరం వ్రాయి." అని వచ్చేశాను.

ఇది జరిగి చాలా సంవత్సరాలు అయిపోయింది.

అపురూపంగా మనస్సులో 40 సంవత్సరాలు పోషించిన పాత్రకి – సత్యభామకి ఏదయినా ముగింపు చెప్పుందేమోనని చాలా సంవత్సరాలు ఎదురుచూశాను.

కాని లాభం లేదు.

సత్యభామ కంచికి వెళ్ళలేదు. వెళ్తే ఏం జరుగుతుందో నేను ఊహించలేని విషయం – ముఖ్యంగా సత్యభామ విషయంలో.